

Buda Ferenc
ÁRNYÉKVILÁG
Egy Árpád-kori sír képe alá

Felnyitott sír – tetőtlen örök ház.
Ott fekszik legmélyén a csontváz.
Hány évszázad tornyosul felette?
Csont már az is rég, ki eltemette.

Mint a felső fényvilág fonáka,
két élőnek rávetül az árnya
gödör alján arra a tetemre.
Visszanéz a holt az elevenre.

Rájuk tekint? Vagy magába réved?
Arra vár, hogy egyszer tán megéled?
Értjük-e: a csontok mit regélnek?
Mettől-meddig élet ez az élet?

Eltűnődöm: micsoda tükörkép!
Hány évig tart e földi öröklét?
S hol a vég? A folytatás? A kezdet?
Zokon ne vedd, Halál, ha tegezlek.

TÚRVE, MEZÍTLÁB

Az igazság túrve, mezítláb,
tövisek közt rója az útját,
hitelét a vére mutatja.
Ne okold, ha nincs foganatja.